

PROP DE VOSALTRES

A poc a poc i bona lletra

Benvolguts diocesans,

Recordant un d'aquells camins esmentats la setmana passada, el de la saviesa popular, recupero una dita molt coneguda, que em va com anell al dit pel que vull explicar ara, «a poc a poc i bona lletra».

El camí de la vida diocesana no es mesura només per les estadístiques. De vegades aquests exercicis comptables són útils i ajuden, però cal dir que hi ha factors de l'evangeli, de la fe i de l'Església que són difícils de quantificar. Les xifres no arriben a encabir en elles mateixes realitats com l'alegria, el dolor, l'amor, l'esperança... El fet de reduir la realitat a unes xifres, per molt precises que puguin ser, no deixa de ser quelcom forçat quan ens referim al misteri de Déu.

Alguns, potser, en l'inici d'aquest camí diocesà que emprenem desitjarien una major concreció, com si es tractés d'una xifra exacta que esperem al final d'un plantejament matemàtic. S'accepta la petició. Amb tot, hi poso un «però», sense que això vulgui ser un «amagar el cap sota l'ala», o «una sortida per la tangent», o un «fugir d'estudi». Tothom sap que és important detectar les necessitats i precisar els objectius. Això és obvi. En aquest sentit, haig de fer esment amb goig de l'assemblea diocesana que va tenir lloc el passat mes de maig. A mi em va servir per apropar-me per primera vegada a la diòcesi, d'una manera més real. De fet, però, a tots ens va servir per seguir forjant complicitats i anhels de sinodalitat. Només així, des del compartir, des de l'escollar-nos

i des de la pregària conjunta —que és sempre silenci i acció, lloança i petició—, anirem convertint-nos més en l'Església que Déu vol que siuguem.

En tot cas, sense defugir la qüestió abans plantejada, ara no vull respondre sobre «el què», sinó sobre «el com». Ho dic sense voler caure en cap plantejament superficial: els programes ens venen donats per la vida mateixa. No ens fan por els objectius, siguin quins siguin, però potser ens cal afrontar amb més atenció la manera d'encarar-los.

L'Esperit Sant ens indica «el com», és a dir, l'estil amb el qual hem d'anar recorrent el camí de la vida. Així, anant «a poc a poc» i fent «bona lletra»,

ens referim a una manera d'actuar concreta. Parlem de la cura i la tendresa.

El papa Francesc va parlar de la revolució de la tendresa, per l'encarnació de Jesucrist, el Fill de Déu. La presència de Jesús ens porta a valorar aquella manera de fer per la qual les persones, és a dir, tots nosaltres som respectats, dignificats i acompanyats. Jesucrist ha actuat d'aquesta manera, amb finesa. Proposar la nostra missió des de la cura, ens activa a no valorar els nostres plantejaments pastorals únicament des de l'expertesa o des de la solvència d'una teoria determinada. Ho direm sempre, no som una empresa, som una família, millor dit, «una família de famílies». Ens hem d'enginyar la manera d'acompanyar des de la tendresa processos i situacions diverses. Que ningú perdi la paciència, ans el contrari, que la demani sempre.

La cura ens fa superar els nostres aïllaments, provocats molt sovint —diguem-ho tot— pels nostres temors. La tendresa no és quelcom inconsistent o proper a la por, tot el contrari, es tracta d'una entesa interior fonamentada en l'Esperit, Aquell que de manera amagada no s'allunya mai dels qui viuen estimant. A més a més, que ningú oblidí que nosaltres som fruit de la tendresa de Déu. Tinguem cura dels qui ens envolten, sobretot dels més desfavorits, aquells que es troben als marges de la vida.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Pistes per a la implementació del Sínode

Per una Església sinodal
comunió | participació | missió

La Secretaria General del Sínode va publicar el 7 de juliol les *Pistes per a la fase d'implementació del Sínode*. Es tracta d'un instrument per a acompanyar l'última fase del procés sinodal. Amb la seva publicació es busca un doble propòsit. D'una banda, oferir a les esglésies locals de tot el món un marc de referència compartit que faciliti el caminar junts. Per una altra, promoure el

diàleg que conduirà a l'Església cap a l'Assemblea eclesial d'octubre de 2028.

D'altra banda, el papa Lleó XIV insta a una conversió ecològica global en el seu missatge per a la X Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, que se celebra el proper 1 de setembre, subratllant la urgència d'unir fe i ciència per preservar la casa comuna davant l'emergència climàtica.

CERCA DE VOSOTROS

Despacito
y buena letra

Estimados diocesanos,

Recordando uno de aquellos caminos mencionados la semana pasada, el de la sabiduría popular, recupero un dicho muy conocido, que me viene como anillo al dedo para lo que quiero explicar ahora: «despacito y buena letra».

El camino de la vida diocesana no se mide solo por estadísticas. A veces estos ejercicios contables son útiles y ayudan, pero hay que decir que hay factores del evangelio, de la fe y de la Iglesia que son difíciles de cuantificar. Las cifras no alcanzan a encerrar por sí solas realidades como la alegría, el dolor, el amor, la esperanza... El hecho de reducir la realidad a unos números, por muy precisos que sean, no deja de ser algo forzado cuando nos referimos al misterio de Dios.

Algunos, quizá, al inicio de este camino diocesano que emprendemos, desearían una mayor concreción, como si se tratara de una cifra exacta que esperamos al final de un planteamiento matemático. Se acepta la petición. Con todo, añado un «pero», sin que esto quiera ser «esconder la cabeza bajo el ala», ni un «salirse por la tangente», ni un «escurrir el bulto». Todos saben que es importante detectar las necesidades y precisar los objetivos. Eso es obvio. En este sentido, debo mencionar con alegría la asamblea diocesana que tuvo lugar el pasado mes de mayo. A mí me sirvió para acercarme por primera vez a la diócesis de una manera más real. De hecho, a todos nos sirvió para seguir forjando complicidades y anhelos de sinodalidad. Solo así, desde el compartir, desde el escucharnos y desde la oración conjunta —que es siempre silencio y acción, alabanza y petición—, nos iremos convirtiendo más en la Iglesia que Dios quiere que seamos.

En todo caso, sin rehuir la cuestión antes planteada, ahora no quiero responder ahora sobre «el qué», sino sobre «el cómo». Lo digo sin querer caer en ningún planteamiento superficial: los programas nos vienen dados por la vida misma. No nos asustan los objetivos, sean los que sean, pero tal vez necesitamos afrontar con más atención la manera de encararlos.

El Espíritu Santo nos indica «el cómo», es decir, el estilo con el cual debemos recorrer el camino de la vida. Así, yendo «despacito» y haciendo «buena letra», nos referimos a una forma concreta de actuar. Hablamos del cuidado y la ternura.

El papa Francisco habló de la revolución de la ternura, por la encarnación de Jesucristo, el Hijo de Dios. La presencia de Jesús nos lleva a valorar ese modo de actuar por el cual las personas, es decir, todos nosotros, somos respetados, dignificados y acompañados. Jesucristo ha actuado así, con delicadeza. Proponer nuestra misión desde el cuidado nos impulsa a no valorar nuestros planteamientos pastorales únicamente desde la profesionalidad o desde la solvencia de una teoría determinada. Lo diremos siempre: no somos una empresa, somos una familia, mejor dicho, «una familia de familias». Debemos ingeniarnos la manera de acompañar con ternura procesos y situaciones diversas. Que nadie pierda la paciencia, al contrario, que la pida siempre.

El cuidado nos ayuda a superar nuestros aislamientos, provocados muy a menudo —digámoslo todo— por nuestros temores. La ternura no es algo inconsistente o cercano al miedo, todo lo contrario, se trata de una entereza interior fundamentada en el Espíritu. Aquel que de forma oculta nunca se aleja de quienes viven amando. Además, que nadie olvide que somos hijos de la ternura de Dios, por tanto, seámoslo también nosotros para quienes nos rodean, sobre todo para los más desfavorecidos, aquellos que se encuentran en los márgenes de la vida.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Cloenda del curs de Vida Creixent

El moviment apostòlic Vida Creixent va clausurar el curs 2024-2025 el passat 18 de juny amb una jornada a la Casa de l'Església. El consiliari Josep A. Jové va obrir la jornada amb l'oració «Compromís» d'Abbé Pierre H. Groués, que recita amb insistència «Continuaré creixent, estimant, construint, il·luminant, sembrant... i tot això ho faré amb la força de Déu». Seguidament, el també consiliari Pare Ramon Ribas va pronunciar la seva conferència «Història recent de l'Església», on va explicar l'influx de l'Esperit Sant en l'esdevenir actual de l'Església a través dels papes, des de Pius XII fins a Lleó XIV.

Una breu assemblea va servir per fer balanç del curs finalitzat i assentar els fonaments del pròxim, que s'iniciarà el 24 de setembre. A aquest acte es va voler sumar el bisbe Salvador presidint l'Eucaristia, concelebrada amb alguns consiliaris, com un gest de reconeixement agraït al moviment diocesà Vida Creixent.

Un dinar de confraternització va servir de colofó a aquesta celebració que clausura el curs aquest any jubilar de l'Esperança i amb la mirada posada ja en el nou bisbe Mons. Daniel Palau.

El Cenobi de Santa Maria de Poblet també ha acollit recentment la 37a Trobada Interdiocesana de la Vida Creixent, que va reunir uns 700 membres dels diferents grups que conformen aquest moviment apostòlic a les diòcesis catalanes.

Sessió sobre IA per als delegats
de Comunicació

Els delegats de Mitjans de Comunicació de les diòcesis amb seu a Catalunya van fer, el passat 3 de juliol, la seva darrera reunió del curs 2024-2025 que, a més, també va servir per acomiadar el bisbe Salvador Giménez, que presidia fins ara el Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS) de la Tarraconense, i que deixa aquesta responsabilitat després que la Santa Seu hagi acceptat la seva renúncia per jubilació.

La reunió va comptar amb una interessant sessió de formació en Intel·ligència Artificial (IA), a càrrec del professor Xavier Vilasís, catequètic a la Salle-URL i vicedegà de

l'Escola de Doctorat. A la part final de la jornada també hi va haver una reunió amb el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Ramon Bassas.

La trobada va finalitzar amb un dinar de germanor, on va continuar la conversa sobre els nous reptes de la informació i la comunicació.

Refugi climàtic

Els dimecres de cinc a vuit de la tarda, la sala Andrea de la parròquia de Santa Maria Magdalena de Lleida actua com a refugi climàtic per a aquelles persones que ho necessitin o que vulguin anar a compartir la tarda amb altres persones. Es tracta d'una acció conjunta entre l'associació de veïns del Clot de les Granotes i la Unitat Pastoral Pilar-Magdalena, que es pot dur a terme gràcies a les voluntàries d'ambdues entitats, que obren i tanquen la sala i acompanyen algunes activitats que s'hi duen a terme. A més, la parròquia de Santa Maria Magdalena ha climatitzat aquesta sala durant el mes de juny, fet que permet que tinguin unes condicions òptimes en dies d'extrema calor.

Els joves de l'Episcopal culminen el Camí de Sant Jaume

Els quaranta-quatre nois i noies del Col·legi Episcopal que entre el 30 de juny i el 6 de juliol van estar fent les diferents etapes del Camí Francès del Camí de Sant Jaume, des de Sarrià fins a Santiago de Compostel·la, van completar el seu pelegrinatge arribant fins a la capital gallega, on van assistir a l'Eucaristia del Pelegrí a la catedral. Els joves han cobert 114 quilòmetres de caminada en una experiència espiritual, però també lúdica i de convivència.

D'altra banda, el dia 30 de juny, el claustre de professorat del Col·legi El Carme de Lleida (Fundació Teresa Guasch)

va celebrar el seu tradicional recés de final de curs. Aquest any, coincidint amb el Mil·lenari de Montserrat, que s'ha treballat de manera interdisciplinària a l'escola, s'han aplegat a la parròquia de la

Mare de Déu de Montserrat, on han celebrat una missa de germanor i han fet activitats diverses de tancament de curs, cohesió de grup, rialloteràpia i dinàmiques d'agraïment.

REFLEXIONS

Identitat narrativa (III)

La fe és, en el fons, un procés d'acollida, com un acte d'hospitalitat. Acol·lim Déu en el nostre interior.

El jo juga el rol d'amfitrió i en el seu dedins, hi acull un hoste que és l'Hoste. Quan ho fa, tota la casa es transforma, canvia de fessomia i de color; el petit cosmos provisional que la regia, es desordena i advé el caos.

L'acollida canvia l'amfitrió. Mai més serà com era fins ara; es produeix una mutació substancial de l'amfitrió. Aquesta experiència és la que van viure sant Agustí, sant Francesc d'Assís, el nostre immens Ramon Llull, però també santa Benedicte de la Creu. Per això, justament, preferim no acollir-lo i adorar ídols prefabricats que consumim voraçment i que no ens capgiren ni ens fan canviar de vida.

La dialèctica també es pot veure des d'un altre angle. Déu és l'amfitrió i ens acull en la casa comuna, bella expressió del papa Francesc, que és la terra, la mare de tots, aquest immens úter còsmic que ens sosté i ens dona vida, que ens permet créixer i expandir-nos.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Celebració lleidatana de sant Fermí

La Federació de Cases i Centres Regionals de Lleida va celebrar, el passat dissabte 5 de juliol, la festivitat de sant Fermí amb una trobada al local de la Casa d'A-

ragó, en el qual més de 25 persones vestides com manen els canons d'aquesta festa tradicional navarresa, camisa blanca i mocador roig, van gaudir d'un esmorzar típic pamplonès.

Tot seguit, amb el seu assessor religiós Mn. Daniel Turmo, van fer una ofrena floral a la capella dels Navarresos de la Catedral, que enguany compleix 75 anys, on es troben les imatges de sant Fermí i sant Francesc Xavier (copatrons de Pamplona) i sant Miquel d'Aralar.

Les cases regionals van recuperar aquesta festivitat fa 5 anys, després que durant molt de temps s'hagués celebrat a l'Hogar Navarro de Lleida a la plaça de Sant Llorenç i al restaurant Iruña.

Recorregut per les pintures de Serrasanta

Més de 20 persones van participar, el passat 5 de juliol, a la visita guiada «Descobrim Josep Serrasanta i la seva obra», en la qual Dolors Domingo Rúbies —historiadora i autora d'un llibre sobre aquest pintor argentí fill de pares lleidatans— va ensenyar i explicar les pintures murals religioses que hi ha a l'església del Carme, a la de Sant Pere, a la Catedral i a Sant Pau.

Aquesta era la segona visita guiada de les II Jornades del Patrimoni que, per segon any consecutiu, ha organitzat la Unitat Pastoral El Carme-Sant Joan a fi de divulgar la riquesa patrimonial històrica i artística de les esglésies de Sant Joan

Baptista i la Mare de Déu del Carme al voltant de les festes patronals de cada parròquia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24.30-34 / Sl 105 / Mt 13, 31-35]. Sant Pere Poveda, prev. i mr., fund. Institució Teresiana; santa Caterina Thomas, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; beat Urbà II, papa (francès, 1088-1089); sants Nazari i Cels, mrs.; sant Ursus, abat.

29. □ Dimarts [1Jo 4,7-16 / Sl 33 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús i residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant

Adam, el primer humà; sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. ■ Dimecres [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell: ■ Beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. □ Dijous [Ex 40,16-21.34-38 / Sl 83 / Mt 13,47-53]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fund.

Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540). Sant Germà, bisbe.

1. □ Divendres [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Alfons Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Pagani, 1787), bisbe de Goti i dr. de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Eusebi de Vencel·li

(†371), bisbe d'origen sard; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prev. marianista, de la Mure, fund. Associacions Eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ecl 1,2; 2, 21-23 / Sl 94 / Col 3,1.5.9-11 / Lc 12, 13-21]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeblla de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

Diumenge XVII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Demanu i Déu us donarà, truqueu i Déu us obrirà»

Escolta Déu les nostres pregàries? Però realment confiem en Déu? I què és el que demanem? Avui a l'evangeli Jesús ens diu clarament que Déu fa cas de la nostra pregària: *Demanu i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca, li obren*. I posa l'exemple d'un amic que, al final, escolta *el seu amic que li demana tres pans*. Però què demanem? Jesús ens ha ensenyat com hem de resar. Ens adrecem a Déu, dient-li: *Pare*. Això vol dir que posem tota la nostra confiança en ell. I demanem, en primer lloc, *que sigui honorat Déu, que vingui el vostre Regne*: és a dir, dues peticions referides a Déu i al seu Regne. Això és el primer que hem de demanar, el més important. Després demanem per nosaltres: *Doneu-nos cada dia el nostre pa*. Demanem el pa de cada dia, no riqueses, no tenir assegurat el futur per molt temps; preguem per avui, perquè tenim confiança en el Pare i demà tornarem a pregar. És l'única petició referida a coses d'aquí la terra. Perquè ara continuem demanant: *Perdoneu-nos els pecats com nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès*. Aquesta pregària ens compromet a perdonar tothom i a perdonar de cor que és el que volem que Déu faci amb nosaltres. I acabem dient: *No permeteu que caiguem en la temptació*. Necessitem l'ajuda del Senyor per ser fidels al seu camí. I tot això ens ho donarà el Senyor, sens dubte. Això, doncs, és el que hem de demanar. Per això al final diu Jesús: *Molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanem*. L'Esperit Sant és el millor que podem demanar. La primera lectura ens mostra la confiança d'Abraham amb el Senyor que accedeix al final a la seva petició: *No destruiré [la ciutat] per atenció a aquests deu*. Passa de 50 justos a 10. El Pare nostre és el model de tota oració. Tant de bo el sapiguem resar amb la confiança plena en el Pare i amb les actituds que ens demana: primer, amor a Déu i als germans i després demanar el necessari per viure, sense buscar riqueses.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodom i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodom, però Abraham es quedà encara davant el Senyor. Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodom cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que soc pols i cendra. Suposem que, per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta.» Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta.» Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.» Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu.» Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

► Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.» Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpí? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

► Lectura del llibre del Gènesi (Gén 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «El clamor contra Sodoma y Gomorra es fuerte y su pecado es grave: voy a bajar, a ver si realmente sus acciones responden a la queja llegada a mí; y si no, lo sabré».

Los hombres se volvieron de allí y se dirigieron a Sodoma, mientras Abrahán seguía en pie ante el Señor. Abrahán se acercó y le dijo: «¿Es que vas a destruir al inocente con el culpable? Si hay cincuenta inocentes en la ciudad, ¿los destruirás y no perdonarás el lugar por los cincuenta inocentes que hay en él? ¡Lejos de ti tal cosa!, matar al inocente con el culpable, de modo que la suerte del inocente sea como la del culpable; ¡lejos de ti! El juez de toda la tierra, ¿no hará justicia?». El Señor contestó: «Si encuentro en la ciudad de Sodoma cincuenta inocentes, perdonaré a toda la ciudad en atención a ellos».

Abrahán respondió: «¡Me he atrevido a hablar a mi Señor, yo que soy polvo y ceniza! Y si faltan cinco para el número de cincuenta inocentes, ¿destruirás, por cinco, toda la ciudad?». Respondió el Señor: «No la destruiré, si es que encuentro allí cuarenta y cinco».

Abrahán insistió: «Quizá no se encuentren más que cuarenta». Él dijo: «En atención a los cuarenta, no lo haré».

Abrahán siguió hablando: «Que no se enfade mi Señor si sigo hablando. ¿Y si se encuentran treinta?». Él contestó: «No lo haré, si encuentro allí treinta».

Insistió Abrahán: «Ya que me he atrevido a hablar a mi Señor, ¿y si se encuentran allí veinte?». Respondió el Señor: «En atención a los veinte, no la destruiré».

Abrahán continuó: «Que no se enfade mi Señor si hablo una vez más: ¿Y si se encuentran diez?». Contestó el Señor: «En atención a los diez, no la destruiré».

► Salmo responsorial (137)

R. *Quando te invoqué, me escuchaste, Señor.*

► Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos:

Por el bautismo fuisteis sepultados con Cristo y habéis resucitado con él, por la fe en la fuerza de Dios que lo resucitó de los muertos. Y a vosotros, que estabais muertos por vuestros pecados y la incircuncisión de vuestra carne, os vivificó con él.

Canceló la nota de cargo que nos condenaba con sus cláusulas contrarias a nosotros; la quitó de en medio, clavándola en la cruz.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Una vez que estaba Jesús orando en cierto lugar, cuando terminó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos». Él les dijo: «Cuando oréis, decid: "Padre, santificado sea tu nombre, venga tu reino, danos cada día nuestro pan cotidiano, perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe, y no nos dejes caer en tentación"». Y les dijo: «Suponed que alguno de vosotros tiene un amigo, y viene durante la medianoche y le dice: "Amigo, préstame tres panes, pues uno de mis amigos ha venido de viaje y no tengo nada que ofrecerle"; y, desde dentro, aquel le responde: "No me molestes; la puerta ya está cerrada; mis niños y yo estamos acostados; no puedo levantarme para dártelos"; os digo que, si no se levanta y se los da por ser amigo suyo, al menos por su importunidad se levantará y le dará cuanto necesite. Pues yo os digo a vosotros: pedid y se os dará, buscad y hallaréis, llamad y se os abrirá; porque todo el que pide recibe, y el que busca halla, y al que llama se le abre. ¿Qué padre entre vosotros, si su hijo le pide un pez, le dará una serpiente en lugar del pez? ¿O si le pide un huevo, le dará un escorpión? Si vosotros, pues, que sois malos, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos, ¿cuánto más el Padre del cielo dará el Espíritu Santo a los que le piden?».